

1

Alex zit in zijn zetel. Het is zo een vreemd gedrocht waarvan je zou denken dat het direct uit de kringwinkel kwam. Iets afgedankt. Maar niets is zoals het lijkt. Tegenwoordig zijn de meest exclusieve merken gedreven in het maken van wat we denken dat op tweedehandsafval lijkt. En toch slagen ze erin om miljoenen mensen te bekoren, de ene na de andere is bereid om er ettelijke euro's (lees duizenden) aan uit te geven. Alex, of eerder zijn vrouw Lily, is er een grote voorstander van. Zoals er ook velen zijn die van die jeans kopen die ofwel afgewassen ofwel met driest naaiwerk aan elkaar hangen, met enkele gaten erin. Niets op tegen.

Hij kijkt uit het raam, niet één van de enige ramen, maar één van de vele. Hij is er nooit voor geweest om hiernaartoe te verhuizen. De uitkijk op het landschap zegt hem niets. Voor sommigen is dit waarschijnlijk de ultieme droom, wie kan er nu meer wensen dan een uitzicht op groene, intacte velden, in combinatie met een aantal schapen en soms enkele paarden. Vandaag zijn er geen paarden, alhoewel ze er meer wel dan niet zijn. Maar vandaag dus niet. Alex denkt aan de witte pony die hier vaak loopt te pronken. Het feit dat ze wit is, of alvast witgrijs om correct te zijn, maakt dat ze meer in het oog loopt dan de andere. Op zich geen bizar gegeven maar wel één waar Alex rekening mee dient te houden. Zij die eruit springen, op welke manier dan ook, krijgen, en dan gaat het daarom niet om verdienen, meer aandacht dan de anderen. Als er iets is dat Alex niet mag zijn is het die witte pony. Hij is eerder een man die in het duister leeft, die opdrachten vervult die het leven veiliger maken. Hij werkt voor de Staatsveiligheid, al vele jaren voor een geheime divisie. En niet opvallen is daarbij een grote vereiste. Een andere voorwaarde is dat niemand mag weten wat hij doet, ook Lily niet. Anders zit zijn werk erop en loopt hij gevaar.

'Alex, ik ga naar Sarah, ok?'

'Ja, Lily, doe de groeten aan de stoel.'

2

'Hallo, Lily, zet je maar,' zei Sarah.

Sarah is haar psychiater. Ze zit hier elke week, van 19u tot 20u, elke dinsdag al vele jaren. Als ze het goed voorheeft dan spreken we over op zijn minst tien jaar. Onlangs heeft ze eens de rekening gemaakt. Tien jaar maal achtenveertig weken, want er zijn ook enkele weken vakantie, vermenigvuldigd met € 20 per sessie is € 9.600 . Dat is het netto bedrag dat ze aan Sarah heeft besteed over de jaren heen. Voor de gezondheidszorg komt dit neer op bijna € 29.000, want dat is de bruto kost die men voor haar over heeft. Gelukkig woont ze in België. Elders zou dit, en dan bedoelen we in een ander Europees land, behalve misschien de Scandinavische landen, gewoon niet mogelijk zijn.

Lily zit dus in haar stoel. Om correct te zijn is het niet haar stoel, maar die van haar psychiater. Maar na al die jaren is ze dit als haar eigen bezit gaan beschouwen. Op zich gaat het over een gewone stoel. Maar Alex beschouwt deze stoel alvast als een unicum. Hij grapt er vaak over. Hij is al die tijd blijven hameren op het object waarop ze al die jaren heeft gezeten, zonder ook maar één moment aan haar te denken. Voor hem was het object waarop ze zat, met name de stoel, blijkbaar belangrijker dan wat ze daar zat te doen. Ze zat daar namelijk omwille van hem. Dat heeft hij nooit begrepen.

Lily haar dagen met Alex zijn nooit makkelijk geweest. Dat weet ze wel en daar heeft ze ook vrede mee. Hij is gewoon een zeer moeilijk persoon, om het ietwat simpel uit te drukken. En toch heeft ze altijd een bijzondere aantrekking tot hem gevoeld. Op zich heeft ze er geen verklaring voor. Ze komt uit een doorsnee gezin waar stabiliteit als een van de mantra's gold. Je hebt je baan, een goed inkomen, een man die op tijd thuiskomt van zijn werk, een mooi huis en een paar kinderen die je opvoedt met de gedachte dat alles in orde is. De zon komt op en de zon gaat onder, dat is het zo wat. Het ritme van de dingen. Zo gaat dat in het leven en daar is niets fout mee. En toch heeft ze zich steeds op één of andere manier in dit soort leven beklemd gevoeld.

Ze leerde Alex zo een vijftwintig jaar geleden kennen. Alhoewel dat een eeuwigheid is wist ze het nog goed, Louis, haar oudste en enige zoon was ongeveer één jaar oud. Al haar vriendinnen waren in de wolken of misschien heimelijk vol afgunst, want Louis was de baby die iedereen zich wenste. Lief en snoezig, sliep na een aantal weken direct door, dronk aan de borst alsof hij dat al jaren gewend was, weende nagenoeg nooit en was vóór op alles wat je ook maar kon meten. Zich draaien op

zijn zij, check, kruipen, check, zelf stappen op minder dan één jaar, check. Ze heeft altijd een grote liefde voor hem gevoeld. Waarschijnlijk voelt elke ouder wel een grote liefde voor zijn kind, maar toch. Hij leek gewoon één met haar. Nochtans voelde ze van in het begin dat hij meer had van haar man dan van haar. Het zijn zo van die dingen waar iedereen zich mee bezig houdt. Op wie lijkt hij, heeft hij de neus van, en die ogen, zijn haar, of zelfs die kleine sproetjes die zich al vroeg en duidelijk aftekenden in zijn gezicht. Het helpt blijkbaar om een verwantschap aan te duiden. Iets universeels. Het is alsof men een houvast nodig heeft en door de gelijkenis van kinderen met hun ouders hier een antwoord op vindt. Want wat als, wat als een kind nu eens niet op de ouders zou lijken? Dat zorgt voor argwaan, instabiliteit en vooral veel vragen. Gelukkig was er Anton, zodat iedereen gerustgesteld was. Inderdaad, hij leek als twee druppels water op zijn vader. Ze was eind de twintig en volgens velen in de fleur van haar leven. De lange dagen vol luiers en de zich 's nachts wekkende baby's lagen achter haar. De moeilijkste jaren van puberende kinderen en ongeziene twijfels had ze nog tegoed. Onontdekt.

Het was een gewone ietwat saaie avond waarop ze met haar vriendinnen had afgesproken in één van de betere bars in Brussel. Dicht bij de Sablon waar het vaak bruist van leven en waar iedereen vooral doet alsof alles in orde is. Zo een buurt waar er geen vragen worden gesteld want als je daar was betekende dit dat je er hoorde te zijn. Ook de Europese wijk is van hetzelfde allure. Anders waren er wel andere plekken in Brussel te vinden. Plekken die beter en dichter aansluiten bij wie je dan al niet denkt te zijn.

Maar toen kwam Alex, compleet uit het niets. Ze was net bezig een paar cocktails en een fris gekoelde witte wijn te bestellen en daar stond hij dan. Hij oogde charmant en was bijzonder knap. Hij had grijsblauwe ogen en een uiterst doordringende blik. Zijn halflange haar een beetje in de war, hetgeen hem op één of andere manier nog aantrekkelijker maakte. Hij stond daar alsof hij alleen was, maar dit kon niet kloppen. Allereerst omdat dit een plek is waar je niet alleen naartoe komt en ten tweede omdat hij leek als iemand die wel duizend vrienden had. Het was iets dat haar altijd had geïntegreerd, hoe doen mensen het toch om zo natuurlijk joviaal over te komen? Wat zorgt ervoor dat zij wel die aantrekkingskracht hebben die zij niet heeft, of alvast niet denkt te hebben. Zou Louis ook zo worden? Nochtans zijn noch Anton noch zichzelf van het soort dat met een ongeziene charme een bar binnen stapt. En zeker niet het type dat iedereen zomaar het nakijken geeft. Iemand waarbij je van het eerste contact voelt dat die weet hoe het echte leven in elkaar zit. Doordrongen van een wijsheid die zeldzaam is. En dan nog met een spontaan, niets ontziende glimlach. Neen, zo is zij zeker niet. En Louis zal ook nooit zo worden, dat besepte ze maar al te goed.